L'Ordre Públic no depèn de la Generalitat...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...però potser la Generalitat depèn de l'ordre públic

Any VI - Núm. 235

Barcelona, 6 de maig de 1936

Preu: 20 cèntims

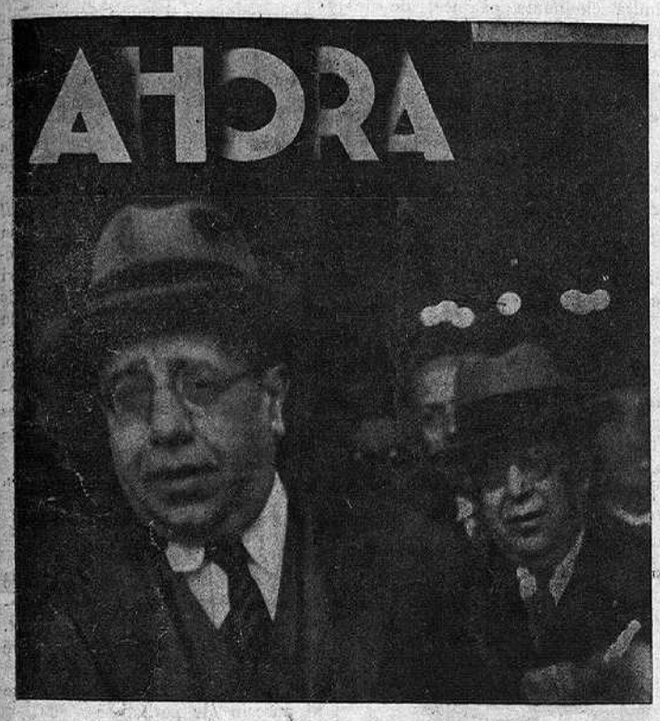

Alguns prohoms de la política havent declarat que la solució de les presidències del Consell i de la República seria bona si hom podia disposar de dos Azaña, el Front Popular, sempre atent a complaure el poble, s'ha apressat a servir els dos Azaña que se li demanaven. Aquí els veiem tots dos sortint de l'assemblea de "Izquierda Republicana", segons fotografia publicada a Ahora *de divendres passat.*

Da per ells, el pollastre!

Després del triomf del Front Popular a França

El nostre especial enviat comença a explicar-nos les primeres barbaritats

Quan en les eleccions del 16 de febrer va triomfar a casa nostra el Front Popular, els grans rotatius francesos ens varen trametre la flor i nata dels seus enviats especials expressament encarregats d'explicar els actes de canibalisme, de tràfec de blanques, d'Inquisició, de luxúria, de sadisme, de venda de drogues i d'altres activitats polítiques a què es lliuraren, com tothom sap, les esquerres espanyoles. En justa correspondència, i per correspondre a l'amabilitat tradicional de la nostra germana llatina, ara que a França el "Front Populaire" acaba de guanyar també les eleccions i entre els victoriosos s'hi troben no menys de setantaquatre comunistes, El Be Negre *no ha tingut més remei que trametre a la veïna República el més especial dels seus enviats, perquè ens conti les inevitables barbaritats que forçosament havien de seguir a la victòria electoral dels voyous amb gorra.*

Aquí va la primera de les seves cròniques.

⁂

Tan bon punt hem arribat a Cerbère, l'endemà mateix de les eleccions—de les tristes eleccions, per precisar—que com se sap, malgrat que l'Agència Havas hagi provat patriòticament de dissimular-ho, acaben de guanyar els tèrbols elements de l'anti-França, subvencionats i dirigits per l'or rus, l'ull de Moscou, la mà d'Alemanya i la pèrfida Albió, ens hem trobat amb un espectacle digne de les circumstàncies. Nombroses famílies presidides pel clàssic marit *cocu*, que, com se sap, és una de les institucions nacionals més arrelades a casa dels nostres veïns, es disposaven bonament a emigrar.

—Ja ho veuen — ens ha dit un ancià aristòcrata—. A la meva edat, trobar-me obligat a traspassar la frontera polonesa...

TRIOMF DEL "FRONT POPULAIRE"
—Tant d'enraonar i resulta que Bela Kun era a França!

—Polonesa? No. Es la frontera espanyola.

—Espanyola, em diu? De manera que això que hi ha a l'altra banda dels Pireneus, és Espanya? Com canvia el món! Al meu temps, aquestes coses no passaven...

Deixàrem el vell aristòcrata eixugant-se les llàgrimes amb la barba dels seus parents i pujàrem al tren de París.

L'endemà baixàrem al Quai d'Orsay, que estava curosament incendiat.

Els mossos de l'estació quedaren molt parats en veure que no dúiem dintre la maleta cap dona feta a trossos.

Anàrem a donar un tomb per la capital. Quina tristesa! Els carrers, abans tan animats, oferien un aspecte desolat. Enlloc no es veia ni una persona. Si no hagués estat pels refugiats espanyols que es troben a París i que, com a bons patriotes que són, ignoren la llengua francesa i, per tant, no s'havien assabentat del resultat de les eleccions, els boulevards i altres vies urbanes haurien estat completament deserts.

A la Plaça de l'Opera que, naturalment, cremava pels quatre costats, trobàrem un home que no feia cara ni d'espanyol. Com sigui que en aquell moment estava comprant el *Journal de Moscou* a una venedora de diaris, li vàrem preguntar:

—Vós sou Bela Kun, oi?

—Naturalment! Què s'us ofereix?

—Oh! Res... Fer-vos un interviu per a El Be Negre.

—No podrà ésser. Tinc l'exclusiva concedida a *Le Petit Parisien*. A més, estic molt cansat. Després d'organitzar la revolució espanyola, ara organitza la revolució francesa... Són moltes revolucions, per a un home tot sol.

Mentre feia aquestes manifestacions, Bela Kun, amb aire distret, anava calant foc al quiosc de diaris.

—Què ha de fer el comunista? —ens va dir, somrient, a manera d'explicació.

Vàrem provar d'anar a veure M. Cachin, cap dels comunistes, a la redacció de *L'Humanité*.

—En aquest moment — ens va dir, plè d'amabilitat, un ordenança que, com tota la gent de la casa portava un ganivet entre les dents—, en aquest moment no el podrà rebre, perquè està acabant d'assassinar la seva dona. Si es vol esperar deu minuts...

Ens esperàrem. Al cap de deu minuts justos, aparegué M. Cachin. Ens allargà una mà tota tacada de sang.

—M'hauran de dispensar —ens digué, com a benvinguda—. El triomf del Front Popular no em fa distreure dels meus deures de bon francès, o sigui, fer un assassinat passional cada dia. Per això m'han hagut d'esperar. Primer és l'obligació que la devoció i la revolució.

Acompanyant el gest a la paraula, M. Cachin va llançar enlaire un tros de freixura de Mme Cachin, que un comunista, amatent, va caçar al vol, d'una dentellada.

En aquell moment entrà al despatx on ens trobàvem, M. Daladier, líder del Front Popular. Venia menjant-se un saborós sandwitx de cuixa de criatura.

—Si són servits — ens digué, amb aquella finor tan francesa—. Carn fresca, acabada de matar...

Fugírem, espaordits.

Al carrer, trobàrem M. Sarraut, president del Consell de ministres, que estava desbordat.

—Senyor president — li vàrem dir—, vostè creu en la revolució comunista?

—L'únic que li puc dir és que la revolució ens sortirà cara.

—Però, hi creu?

—Li dic que cara!

O sigui, dit en poques paraules: cara i creu.

Sobre el capvespre parisenc brillava la llum roja dels incendis. Les "midinettes", sortint del treball, anaven alegrement a ballar la java amb els típics i populars apatxes, que bo i fent un xiulet estrident, les cridaven, amb amor, des de l'altra voravia.

El rellotge de la Torre Eiffel marcava l'hora justa. La llàstima és que no el vèiem.

Maurice Prax Vobis

París, 5. — Un dels primers decrets del govern, després del triomf del Front Popular, ha estat per ordenar que tots els ciutadans francesos es facin els vestits a mida.

Com es pot veure, les esquerres governants no reparen en mitjans per aplicar la més dura de les repressions.

Aquest número ha passat per la censura

La bona Premsa

Un manual de generació devota

El Correo Catalán es queixa cada dia que els seus lectors o els que haurien d'ésser els seus lectors no el llegeixen, més ben dit, no el compren. Nosaltres, que si tampoc no el comprem, el comprenem perfectament, ens proposem demostrar que s'equivoquen aquells que no el llegeixen i ajudar a la difusió de la seva literatura. En el núm. del 30 d'abril, per exemple, publicava un article en català, titulat "Regust de la terra. — El miracler Sant Crist de Piera", firmat per un tal *Parvissimus*, que és una delícia. Comença:

En compliment de gaudiaciosa prometença familiar, perllongació de tradicional costum cristiana de família inatacable de liberalisme, hem tastat per primera vegada una de les més acusades tradicions nostrades, orgueil de la cristianíssima costum espanyola de perseverar en les romeries i peregrinatges vers els corriols asfaltats o fressats que porten als Santuaris més venerats per la nostra fe popular.

Té. Ara resulta que això d'asfaltar els corriols és una tradició! Però seguim:

Hem anat al Santuari del miracler Crist de Piera. No en sentim cap recança; molt al contrari, la nostra ànima d'escriptor popular i d'impressor de les petjades de la fe...

Impressor de petjades? Si això no és confessar amb què escriu, ni mai. I després:

...dominats del nostre tarannà observador, hem guaitat amatents tot allò que es presentava a l'abast del nostre objectiu.

I ara! Aquest *Parvissimus* és un brut!

Tots els camins i totes les draceres que menen cap el Santuari s'enfosquien de la generació devota.

Generació devota? Com s'ho feien? Però després ho explica:

Què eren sinó aquells ciris de mides llargues portats per joves i devots? Què eren les simples ofrenes del ciri corrent i "standart"?

Després ens explica què és Piera i ens diu que:

Malgrat l'incongruència de les seves poques i incivils corbates comunistes —la falç i el martell—, epidèmia tolerable en un temps de tantes epidèmies morals, com la de no trobar un "El Correo Catalán" per a donar menjar espiritual a una expedició de trenta "cavernícoles". Piera, però, ha estat en aquest temps un exponent de fe casolana.

Flaire del bosc,
regust de pa moreno.

Es allò que criden als hostals: "Correo Catalán" i pa moreno per a trenta!

Itàlia aboleix l'esclavatge... a Etiopia

Ginebra, 3. — El Consell de la Societat de les Nacions ha decidit solucionar d'una vegada la qüestió d'Abissínia, com ha declarat el senyor Avenol, matar-la i per tal que no pugui haver-hi ningú descontent, ha acordat encarregar-se de les despeses de l'enterrament amb càrrec, naturalment, a la cotització etiòpica.

L'ABOLICIO DE L'ESCLAVATGE

Ginebra, 3. — El delegat italià ha declarat que finalment Itàlia havia aconseguit abolir l'esclavitud a Etiopia. "En aquest país, ha declarat, ja no queda ni un sol esclau; i el que és més, no queda ni un sol amo. Però l'acció italiana ha fet més encara per la civilització: no solament ha aconseguit que el salvatge poble abissini no pogués fer-se italià, sinó que proveirà perquè els italians es facin abissinis, poblant amb gent civilitzada aquell país que els prejudicis de raça han despoblat."

Havas.

UN OFERIMENT GENEROS

Roma, 6. — El govern italià ha ofert a Hailé Selassié una càtedra a l'Institut de Llengües Mortes perquè hi pugui ensenyar l'ahmàric, o el que en queda.

Spaghetti.

CRIM O SUICIDI?

ELS DIPLOMATICS DE GINEBRA
—Està vist: no ens podem tractar amb pobres!

De cara al caos

La Diada Revolucionària del Primer de Maig

Les ordres de Moscou s'han limitat, enguany, a la gastronomia

Primer de Maig. El perill roig a les portes de Barcelona.

Quan en la nit del dijous el rellotge de la Generalitat, que havia estat comprat per Bela Kun en el seu recent viatge a la Rambla de Canaletes, va tocar aquelles terribles dotze campanades, precedides aquesta vegada de les conegudes notes de "La Internacional", que ara no recordem però que estan en la memòria de tots, tots els comunistes, que no esperaven més que aquest senyal, s'afanyaren a arrabassar el full del calendari que marcava el 30 d'abril i aparegué, no se sap si per imprudència o per complicitat dels editors, el full del primer de maig imprès amb tinta vermella. Havia arribat el dia roig!

Fet això, és a dir, havent fet aparèixer el primer de maig i havent constatat que el dia s'anunciava tan roig com l'or de Moscou havia promès, els comunistes consacients resaren un capítol d'*El Capital*, de Carles Marx, i se n'anaren al llit a esperar la sortida del sol.

L'alba, com havia estat ordenat pel Komintern, fou roja i va ésser el senyal. Els conjurats es despertaren, feren el senyal de la Falç i el Martell i prepararen les motxilles proveïdes de municions de boca comprades amb l'or de Moscou, que havia estat repartit a les fàbriques, per tirar-se al camp.

EL QUE ENS DIU UN DIRIGENT COMUNISTA

Havent tingut notícia de la que es preparava, vàrem anar a veure dijous el diputat comunista senyor Maurín. El trobàrem provant-se uns pantalons blaus darrer model.

—Què us sembla, m'estan bé? Són els de campanya.

—Ah, sortiu?

—Sí; demà és el dia, però no ho digueu; ens tirem al camp.

—Però, no havieu de fer una manifestació?

—Sí, per despistar; ja hem sortejat els camarades que s'han de quedar de servei a la ciutat; els altres, al camp, a fer la revolució.

—Però si ja l'hi han feta els rabassaires! Que no llegiu *La Veu?*

—Allò no era res; era una revolució petit-burgesa; nosaltres anem a conquistar el camperol per a la causa comunista, demostrant-li que el nostre règim és el millor. Si voleu venir de corresponsal de guerra, demà, a les sis.

—On?

—A qualsevol estació; abando-

LOS JOCHS FLORALS

—Escolti, Reina...
—Calli, calli, que em compromet!

nem la ciutat pels quatre cantons. Ordres de Moscou.

LA REVOLUCIO MARXISTA

Com havíem convingut, a les sis del matí ens trobàrem a l'estació de ferrocarril que el senyor Maurín ens havia indicat. No s'hi cabia; el tren que agafàrem amb els conjurats estava talment botit que sort que solen fer els túnels una mica amples per aquests casos, perquè, si no, hi hauria hagut una catàstrofe en el primer i, no cal dir, en els altres.

Durant tot el camí les hosts comunistes, plenes d'ardor revolucionari, no cessaren de cantar "La Internacional", en el seu idioma original, el castellà: "Arriba los pobres del mundo". A cada estació baixaven destacaments, que s'anaven escampant pels camps per conquistar els camperols a la causa marxista.

—La dificultat del triomf de la revolució russa ha estat la resistència dels camperols — ens deia un dirigent—. Nosaltres anem avui a sumar avui els camperols catalans al nostre moviment.

I tot seguit agafà quatre pedres, les posà formant un quadre, posà llenya seca al mig i hi calà un foc devorador.

Fou el senyal. Tots els grups de revolucionaris feren el mateix, les dones, amb cares ferrenyes, hi posaren al damunt unes grans cassoles, hi tiraren llard, ceba, pollastre i altres ingredients del rite revolucionari i finalment feren el gest simbòlic de sembrar-hi arròs.

La propaganda comunista començà de fer el seu efecte. A l'olor de la revolució començaren d'acudir camperols i tot seguit els rebels atacaren el programa: arròs amb pollastre; conill a la brasa amb all i oli; botifarres amb costelles; taronges i ametlles torrades, cafè, copa i puro.

En arribar a aquest punt del programa, tot el camp s'havia sumat al règim. Es per això que els revolucionaris, feta la feina, s'entornaren.

En el tren, enèrgic i serè, tornà a ressonar el cant de "La Internacional", ara amb la lletra traduïda al català: "Baixant de la Font del Gat..."

EL QUE ENS DIU EL SENYOR CASELLES

Mentrestant, Barcelona es trobava misteriosament abandonada a la seva pròpia sort. El petit-burgès, a conseqüència de la greu situació no s'atrevia a sortir de casa, ja que no es veia pels carrers ningú, ni el més petit escamot de força pública. Davant d'aquesta situació alarmant, decidírem enviar un redactor a veure el senyor Caselles. I heus ací el que ens digué el delegat d'Ordre Públic:

—La tasca de mantenir l'ordre públic ha estat feixuga perquè en tot el dia no s'ha sabut on podia amagar-se el desordre. L'u de maig es presentava amenaçador; feia u, u, u, u, u!, però hem pogut conjurar el perill i hem aconseguit que aquest primer de maig fes maig nul.

EL QUE DIU EL SENYOR MAURIN

—Ja ho heu vist; un triomf esclatant del marxisme als afores, que aquest estiu serà la victòria definitiva a la ciutat.

—Aquest estiu serà el cop?

—Sí; la dependència de les parades de gelats està compromesa i decidida; s'ha acabat allò de servir bloc xantilly o bloc nata o bloc xocolata. Des d'aquest estiu no se servirà més que bloc obrer i camperol. Ordres de Moscou.

PHILIPS
COMPTAT I LLARGS TERMINIS
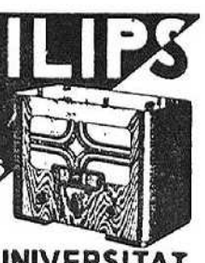
RÀDIO UNIVERSITAT
Rda UNIVERSITAT, 1

Ciutadà elegant i econòmic, el vostre sastre i camiser no pot ésser altre que la
Casa Bastida
Passeig de Gràcia, 18
Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nord-Americà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb totes les comoditats de preus. Ni liquidacions ni rebaixes de preus no poden res amb nosaltres. Solament els 55 anys d'experiència comercial permeten de fer el que fa la Casa Bastida.

EN SASTRERIA TENIM:

100.000 vestits confeccionats, patén, des de 15 pessetes.
100.000 vestits confeccionats, llaneta, en gustos moderns, tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. el més superiors.
100.000 pantalons confeccionats, des de 5 pessetes, i classes més superiors a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement li podem fer el vestit a la mida, com també, si li precisa, tenim una secció que ens permet lliurar-li a la tarda el vestit encarregat al matí.

EN CAMISERIA TENIM:

100.000 camises de gran estil, a 4'95,
100.000 camises de diferents qualitats, en zefirs, popelins i rayons, à 6, 8 i 10 pessetes les més superiors,
Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon des de 12 pessetes.
Per bé que estem situats al Passeig de Gràcia, som la casa més barata de Barcelona.
Obsequiem tots els compradors amb diferents regals i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi.

amb el cor a la mà

MALENTESOS

Un dels primers a arribar al dispensari del carrer de Sepúlveda, el dia de l'assassinat dels germans Badia, fou, naturalment, el senyor J. A. Trabal.

Val a dir que també fou un dels primers a sortir-ne. I no pas per iniciativa pròpia. Els elements d'Estat Català varen rebre la seva presència amb una forma que no podem qualificar de simpàtica. El doctor Trabal se'n va sentir de tots colors. Entre altres, va agafar-lo per les solapes el doctor Dencàs, i li va dir:

—Quan nosaltres ens decidim a... actuar, el primer a rebre seràs tu.

(La frase fou bon xic més dura, però EL BE NEGRE, sempre diplomàtic, prefereix trancriure-la així.)

⁂

El dia de l'enterrament dels germans Badia, el doctor Trabal, naturalment, fou un dels primers a trametre una corona, però els organitzadors es negaren a admetre-la, i la refusaren, pura i simplement.

Com es pot veure, les relacions entre el senyor Trabal i Estat Català no poden ésser més cordials.

Es a dir: sí que en podrien ésser més...

⁂

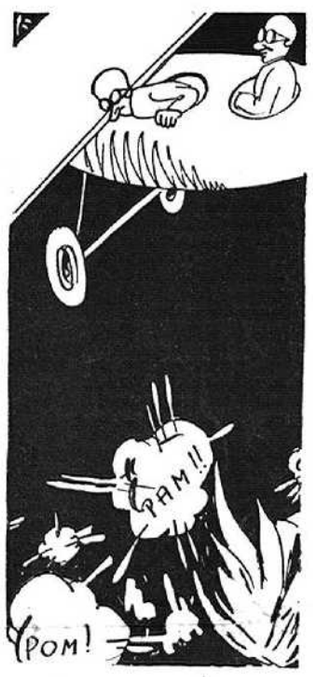

—Què passa?
—Que els abissinis han entrat a Addis-Abeba.

⁂

CAPUTXINS I JESUITES

Tothom sap la simpatia que es tenen jesuïtes i caputxins. Ara sembla que els jesuïtes han aconseguit el trasllat d'un caputxí que havia presidit una mesa el 15 de febrer i havia fet complir la llei a tothom. Els caputxins, però, no es deixen passar la mà per la cara i es vengen amb el seu enginy si no amb les intrigues. D'un caputxí era aquella anècdota que publicàvem fa unes quantes setmanes sobre la primera i la darrera companyies de Jesús (el bou i la mula i els dos lladres). Un altre caputxí era objecte de les burles d'un jesuïta, que li retreia que portessin barba. "La barba, li deia, és una cosa fastigosa. I a més, Judas en portava!"

—Però si Judas era de la companyia de Jesús!—li contestà l'altre.

BADRINAS - Mobles
Diagonal, 460 - Telèfon 73963

Los Jochs Florals.

La Flor Natural d'enguany

Geòrgica Tardoral i artificial

Lema:
"Recubans, quina flor!..." (1)
Virgili, Eg. I.

Ara ve el temps del gran repòs
i de la pau a les muntanyes;
ja s'ha acabat rosegar l'os
i recremar-se les pestanyes!

Ara comença enllà del camp
el tomb august de la natura;
al meu costat, llamp de rellamp,
tot gran poeta és criatura.

S'han desmaiat els verds gemats;
els ramats deixen ja les pletes.
¡Com han quedat bocabadats,
cosits d'enveja, els grans poetes!

Es posa neu als grans turons;
el gel les fulles amenaça.
Ja em teniu mestre! Avant, minyons!
No tornaré a tastar carbassa.

La boira freda de les nits
deixa la terra assaonada;
n'he fet de grans i de petits,
prô he fet camí sense marrada.

L'aire del viure camperol
porta una dolça melangia.
Si no em movia anant tot sol,
cercant padrins he fet més via.

Si s'ouen cants de traginers,
de vi novell el cup s'aroma,
i ara el meu nom: "Felip Graugés"
és immortal com el de Roma.

Pengen garlandes de moresc
a les eixides i façanes;
jo m'ho contemplo tot tan fresc,
que he menjat glòria per cinc ganes.

Si la tardor daura els camins,
altars barrocs torna les serres;
al meu costat genis divins,
Horaci, el Dant, són vils desferres.

Ara és el temps que el bosc somriu
amb transparències cristal.lines;
jo me n'anava a pescar al riu
flors i violes i englantines.

Els grans desmais posen encar
en el paisatge més bellesa;
jo sé de molts que cap al mar
es llançarien amb prestesa.

Ara com mai, es fa vivent
l'encís d'una ègloga enyorada.
(El Perarnau, quin sentiment!
El Perramon, quina enrabiada!)

I enllà dels camps el fressejar
difús dels bous i de les relles;
la meva musa a pasturar
de panxa al sol i a les estrelles.

Ara és el temps que frisa el cor
per la tendresa d'un idil.li.
(Feu els ulls grossos o el cor fort:
Consonantar idil.li amb Virgili!!!)

(1) ...sub termine fagi»

EL FILL DEL NEGUS, TRADUCTOR DEL CATALA

Sí, senyors, tal com sona. El senyor Cases-Carbó va anunciar-ho així, oficialment, en el sopar dels Jochs Florals. Un fill del Negus tradueix l'immortal poema *Blancs, Negres, Grocs* del nostre Cases Carbó, a l'idioma abissini. Aquesta versió serà publicada en el pròxim suplement del llibre *Blancs, Negres, Grocs*, que apareixerà aviat; tindrà cinquanta pàgines, de les quals quaranta-nou seran per a declarar que les traduccions que corresponia publicar-hi encara no havien arribat a l'hora de tancar l'edició.

Sembla que el Negusset es veia negre per traduir directament del català i ha decidit fer-ho de l'esperanto. El senyor Cases-Carbó està esperant-ho de fa una colla de dies.

Es creu fonamentadament que el fet encara no ha arribat a oïdes de Mussolini.

PUGES, ROS?

Va cridar fortament l'atenció que un poetet anomenat Ros i Artigues obtingués un accèsit a la Flor i un altre a l'Englantina. Algú deia que quan va anar a recollir el primer premiet de mans de la reina, aquesta li va dir:

—Tornaràs, Ros?

I ell va tornar-hi.

⁂

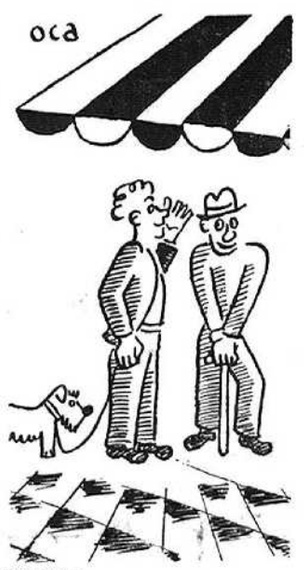

SECRETS

—Saps qui diu que serà President?
—Qui...?
—L'Azaña.

⁂

JA S'HAVIA DONAT DE BAIXA

En el sopar dels Jochs Florals, ja se sap que tothom es veu amb cor de llegir versos. Enguany se n'han llegit de bons, de discrets, de dolents i de dolentíssims, però el que va cridar més l'atenció va ésser el que va llegir l'ex-ministre radical senyor Estadella. Es titulava: "Tornant un llibre".

El títol produí sorpresa i estupefacció, que es van desfer així que algú, ben assabentat, va aclarir que el poema i el gest el senyor Estadella els havia fet després de donar-se de baixa del partit radical, a l'hora dels cops.

L'"Ah!" va ésser unànime.

TERROR EN LA PREMSA

Diumenge varen celebrar els sastres de "La Confiança" el 60 aniversari de la seva societat amb un banquet a l'Aeri. I varen convidar, com de costum, periodistes i fotògrafs. Com que es veu, però, que hi ha crisi, de periodistes no varen anar-n'hi més que tres, i de fotògrafs, que sempre són els més abundants, només un, i encara disfressat de desconegut, perquè els sastres no el coneguessin. Els sastres, és clar, varen tenir una gran decepció, perquè varen haver de pagar les 16'50 pessetes sense l'esperança de cobrar els comptes pendents.

UN SOSPIR DE LLIBERTAT

Els tres periodistes que assistiren al banquet dels sastres, es divertiren d'allò més, tot i haver passat la gran por i el risc corresponent, perquè cap dels tres sastres que els assetgen no havia acudit a l'emboscada. Es varen divertir tant, que decidiren gastar una broma als seus companys, i varen acordar dir en la ressenya de l'acte, que el senyor Rabat, president de l'entitat havia declarat que en vista de l'abstenció ben comprensible dels periodistes, havien acordat concedir-los un ampli jubileu i parlar, en la pròxima junta, de la concessió de passis de premsa.

Com que això fou enviat al *Full Oficial* i els altres diaris fan aquestes informacions amb estilogràfica, es va armar un rebombori de mil diables. Sembla que les sis associacions de premsa en pes han acudit en massa a acollir-se als beneficis del passi abans de tenir-lo.

Es per això que aquesta temporada veurem els periodistes amb les últimes novetats, a més de les últimes notícies.

En Ferrer, de *La Vanguardia*, està qe trina.

PER L'ANY QUE VE

Va ésser tan forta la decepció dels sastres de veure que els periodistes no anaven al seu banquet, que acordaren que l'any que ve anunciarien que ells no hi anirien per veure si així aconseguien que hi anessin els periodistes.

En tot cas, aquests exigirien garanties.

UN DINAR DE CONFIANÇA

Encara que per anar al banquet el comensals hagueren de pagar l'ascensor a part (0'55 per pujar al restaurant de la torre de Jaume I), durant tot el dinar de 16'50 regnà un gran optimisme perquè deien que era la primera vegada que en un restaurant del senyor Sala podien menjar-hi amb confiança. I amb Confiança de Mestres Sastres, amb majúscula!

UNA REVELACIO IMPRUDENT

El Correo Catalán publica a la secció d'espectacles un anunci que diu:

El corredor de fincas matriculado, señor X, le ofrecerá fincas a mitad de precio en toda Cataluña. Para comprar o colocar bien su dinero, busque épocas de incertidumbre.

Vía Layetana, etc.
Teléfono, etc.

I doncs, de què es queixen? A menys que aquesta "incertidumbre" com revela l'anunci, no la creïn ells.

MERCAT D'OCASIONS
Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Tel. 30422

Dr. CASASA BLENORRAGIA AGUDA CRONICA, GUARIMENT TOTAL - SIFILIS PELL - LLAGUES DE LES CAMES
Tallers, 29 entresol de 11 a 1 i de 5 a 8 PREUS ECONOMICS

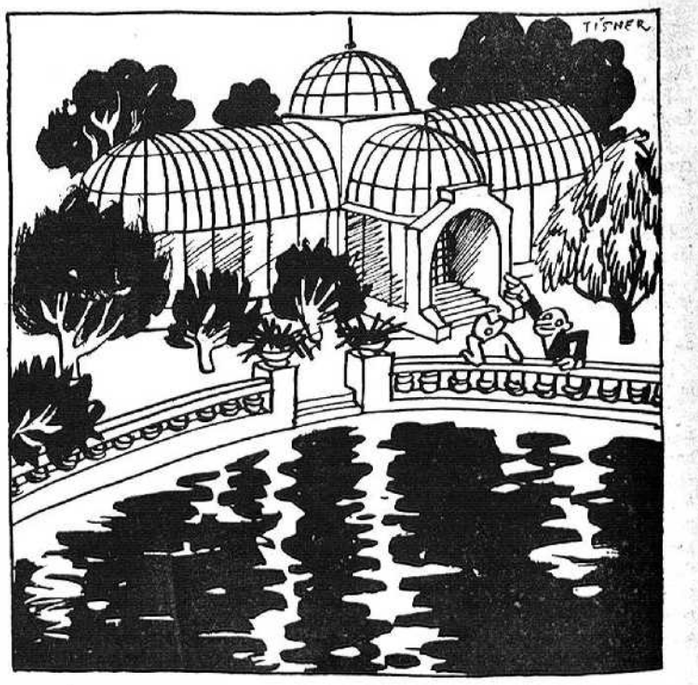

L'ELECCIO
—Hauran d'anar amb compte..
—...?
—... perquè tenen la teulada de vidre!

El Be a les Basques

LES ESTRENES

Doble programa al Capitol: "El secret de Charlie Chan' i "Ho volgué el Destí", per a celebració del primer aniversari de l'empresa.

"El secret de Charlie Chan" no cal dir que és el secret de Warner Oland, i que el film és policíac de cap a cap. El secret consisteix en enredar el criminal amb la seva pròpia trampa, un cop descoberta aquesta, naturalment, pel detectiu. Hi ha un mort, aparells d'esperitisme fals, una escopeta dalt d'un campanar perquè en tocar les vuit la campana mati una senyora, que tothom creu que ha estat morta; totes les complicacions dels films policíacs, en una paraula, però portat amb tota lògica i sense que perdi un sol moment l'interès.

Una prova irrefutable d'aquest èxit sense precedents

Esgotades en cada sessió totes les localitats

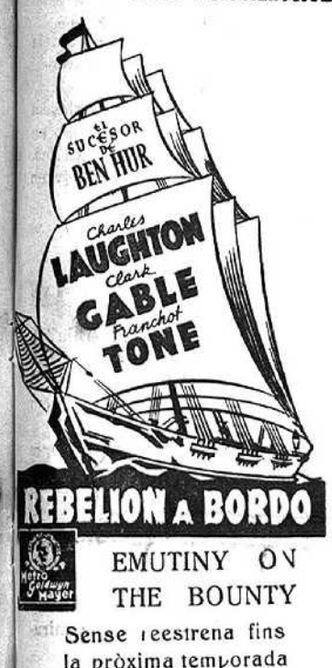

EMUTINY ON THE BOUNTY

Sense precedents fins la pròxima temporada

FEMINA

⁂

L'altre film del programa era "Ho volgué el Destí". George Raft hi fa una vegada més d'italià, però no de gangster, sinó tan honrat que acaba per casar-se amb la noia més rica del país, després d'haver-se elevat des de la posició d'un miserable immigrat que treballa a les clavegueres de Nova York, fins a la del polític més influent —influent, però honradíssim.

Encara que el film sembla fet expressament per a compensar a Mussolini de tots els gangsters italians dels films americans de gangsters, aquest és molt ben portat, molt ben fet i molt divertit, tant, que s'han de tenir veritables ganes de cercar tres peus al gat per descobrir la intenció del productor. A remarcar la protagonista, sobretot per la tendència que hi ha ara entre les protagonistes dels films de voler assemblar-se, per la cara, a Myrna Loy, i aconseguir-ho.

⁂

El segon acte de l'aniversari de la nova empresa del Capitol va ésser un sopar que aquesta va donar als seus amics, que contràriament al que sembla, no són els que paguen, sinó els que van a les estrenes sense pagar. L'empresa del Capitol és, doncs, més amiga dels seus amics que els seus amics mateixos. No cal dir, doncs, l'esplèndid i concorregut que fou el sopar.

PUBLI GINEMA

Passeig de Gràcia, 57
Telèfon número 7968

Sessió contínua 3 tarda a 1 matinada
Seient 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

⁂

I el tercer acte és un obsequi al distingit públic: un concurs d'artistes, entre els no professionals, per premiar amb mil pessetes el que millor expliqui el per què de l'èxit d'aquesta empresa. L'import del premi és el doble d'un que oferí fa un any la poderosa casa Paramount amb motiu dels "Tres Llancers Bengalís", que encara no ha estat adjudicat. No cal dir, doncs, que també el concurs serà doblement seriós, perquè l'empresa del Capitol no és poderosa; és, simplement, seriosa.

⁂

Al Fèmina la Metro ha estrenat un film senzillament magnífic, "Rebellió a bord".

Es tracta de la sublevació de la tripulació de la "Bounty", un vaixell anglès que l'any 1789 fou enviat a Tahiti i no tornà perquè els tripulants, després d'embarcar el capità en una llanxa, anaren a establir-se a l'illa de Pitcairu i encara hi viuen, és clar, els seus descendents.

"Rebellió a bord" és, de cap a cap, una meravella. Només direm que no ha estat presentat per cap diari ni per cap agrupació. Dit això, ja no hem de dir res més.

⁂

Només direm que hi intervenen Charles Laughton, Clark Gable i Franchot Tone.

⁂

Poques pellícules més agres, més profundament pessimistes que aquesta que sota el títol estrambòtic d'"Els cavallers neixen", ens donaren la setmana passada al Maryland.

Es tracta del drama de quatre xicots joves que surten de la Universitat amb el títol sota el braç i que després no saben com guanyar-se la vida. El tràgic problema que actualment es planteja a la joventut universitària de tot el món, i àdhuc a la que no ho és, està tractat en aquest film d'una manera sòbria, directa, emocionant dintre la seva simplicitat.

Malgrat les notes optimistes que de tant en tant il·luminen la història amb un somriure, la pellícula té un to desesperat que no enganya ningú.

Una bella obra, que honora el cinema americà.

Franchot Tone, un dels actors més fins i més intel·ligents d'Hollywood, dóna a la figura del protagonista un relleu extraordinari. Tota la interpretació, en general, és molt bona, però el més notable és la tasca del director, el qual ha treballat a base d'uns elements purament dramàtics, renunciant volgudament a tota mena d'efecte "cinematogràfic". Una tècnica invisible, però sòlida, segura, hàbil, us fa empassar com bresques aquest film pessimista i desolat.

⁂

La setmana passada han donat a l'Urquinaona un excellent programa doble: "Wanessa", per Robert Montgomery i, sobretot, "La fugitiva", una història de gangsters contada amb un brio i un bon humor de la millor escola.

Maureen O'Sullivan és una fugitiva a la qual li oferiríem aixopluc de molt bon gust.

⁂

L'empresa del Capitol ha celebrat amb tots els ets i uts el seu primer aniversari.

La nostra enhorabona als primers empresaris de Barcelona—i per ara els únics—que es decidiren a fer la propaganda en català.

Déu els ha premiat.

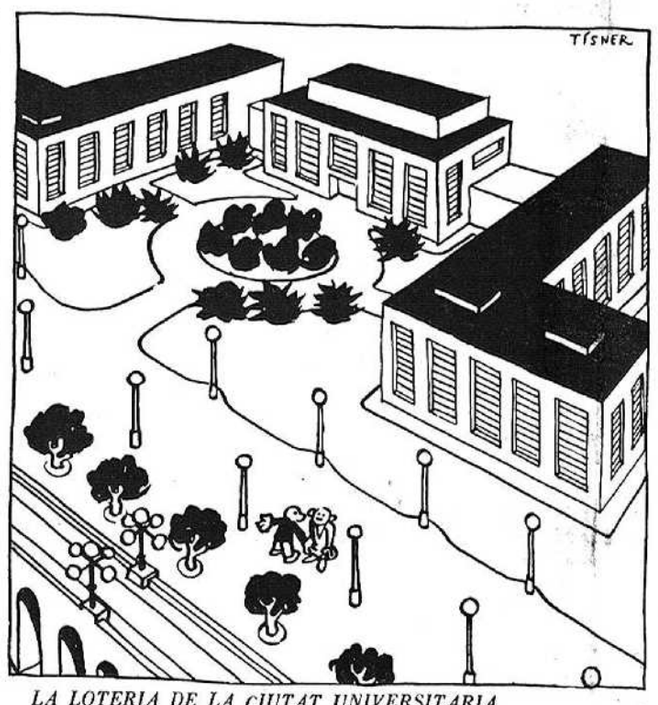

LA LOTERIA DE LA CIUTAT UNIVERSITARIA
—Jugant, jugant, ves quina ciutat estan fent!

FANTASIO

Un doble programa extraordinari

Una extravagància musical

i

LA IRLANDESITA

Una magnífica creació de la simpàtica estrelleta Jane Whiters

Dues produccions 20th Century-Fox

De *Peppina* en van fer una representació extraordinària, a porta tancada, dedicada exclusivament a la premsa.

A porta tancada? Devia ésser una corrupció de menors. O un subornament.

⁂

El jove escriptor senyor Josep Codó i Buscató va estrenar, diumenge passat, una comèdia en tres actes, titulada *Cor d'artista*. El fet va ocórrer a l'Ateneu Obrer d'Esquerra Republicana del districte VI. No hi va haver desgràcies personals.

El representant de l'Associació de Teatre Català, delegat a la funció, es va fer escàpol.

⁂

El pulcre, pairalesc i camperol comediògraf senyor Vila i Pagès va estrenar, a l'Orfeó de Sants, una farsa còmica que porta l'enginyós títol d'*El marit de la mamà*.

Se'n va fer una representació seguida. El públic es va mantenir serenament.

⁂

Dissabte passat, a la Societat Coral Recreativa "Mai Tips", va fer un gran festival "Cómico - Dramático - Literario - Lírico - Musical" que trencava el cor. Un programa que ens ha caigut a les mans ens en dóna detalls. El festival era dedicat al soci del "Club Joselito" senyor Marcelino Villalba. El document ens fa saber, a la pàgina 3, que el licor Mompratanto, que fabrica el senyor Prot-Antó, és excellent. Després passa de ple al festival, i diu:

Bajo la dirección de nuestro compañero y consocio, el conocido Autor dramaturgo y actor Don Enrique Antó.

Ah! vet ací perquè trobaven que el licor era tan bo. Tres ratlles més avall, el programa afegeix:

1. *Se pondrá en escena, el Esbozo dramático en un acto, escrito en verso original del Sr. Antó.*

Aquí ve el títol i a sota mateix diu:

...representada por la Srta. Loré, Sr. Antó y el Sr. Juan García.

Allò del "yo me lo hago, yo me lo como", vaja! Seguim, seguim:

2. *La humorada de risa continua, original del Sr. Antó*

Diu, dues ratlles altra vegada més avall. Un altre títol i després, això:

3. *La niña Dolores Alemany, será presentada como ingenua por el Sr. Antó, con el Diálogo-favula.*

El programa acaba dient:

6. *Número de gracias por los señores Antó.*

El dia que el senyor Antó es doni de baixa, a la penya "Mai Tips" no li quedarà altre recurs que plegar.

"Mai Tips", dieu? Nosaltres, amb això ja n'hem tingut prou!

RESTAURANT GLACIER

Avui i cada dia
SOPA COSTES DE GARRAF i
POLLASTRO ALLO SPIEDO
Rambla del Mig, 19
Plaça Maciá, 3
Telèfon 22503

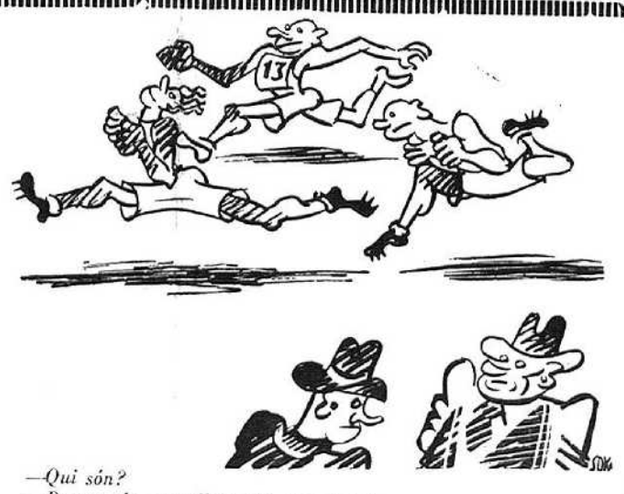

—Qui són?
—Potser són consellers europeus del Negus.

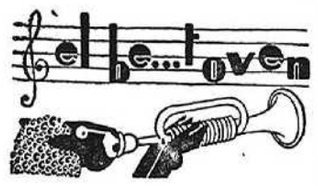

L'il·lustre violinista català que, com els nostres lectors saben, va donar un concert davant del Papa, ens n'anuncia un altre per al pròxim diumenge, a la nit, amb permís de la censura eclesiàstica i amb 10.000 dies d'indulgència per als que tinguin el bon gust de no assistir-hi.

Copiem a continuació els retalls de premsa i les opinions valuoses que el seu art ha despertat arreu del món.

El Papa: pel bé de la humanitat tot sacrifici em sembla petit... encara que aquest bé sigui el meu estimat Be Negre.

Perosi (Director de la Capella Sixtina): La pròxima missa de difunts que composi li dedicaré...

M. Argelini (Director del coro de Serafini): Tutti il mio coro de serafini s'ha falto retratare ah maledetti!

El Cardenal Primat: Es un boc cato de cardenali!!

La vaticana desconegutta: Ah, qué bello! qué bello!, vedere Napoli, Borras di Palani e poi morire.

Del seu pròxim concert a Barcelòna
(Opinions anticipades)

M. Brunet: Llàstima que *La Veu* no pugui sortir sonora.

Borras de Palace (J.): El talent li ve de família; perquè jo, sap, sóc el seu oncle, no sé si em comprén...

Doctor Irurita: Con dos violinistas como éste, el triunfo de los comunistas está asegurado.

⁂

El concert de Marian Anderson, la famosa cantatriu negra a l'"Associació de Música da Camera", tingué l'èxit que vàrem preveure. La majoria dels oïents es quedaron grocs, el que donà lloc a una petita confussió de races per a trobar a llurs familiars respectius. L'entusiasme de l'auditori per l'art de la gran cantatriu va vèncer tots els obstacles i el concert fou un gran èxit.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits a quinielas pels asos de la pala.

⁂

Sembla que *Marieta Cistellera* fa aigües.

Aigües en un cistell, en definitiva!

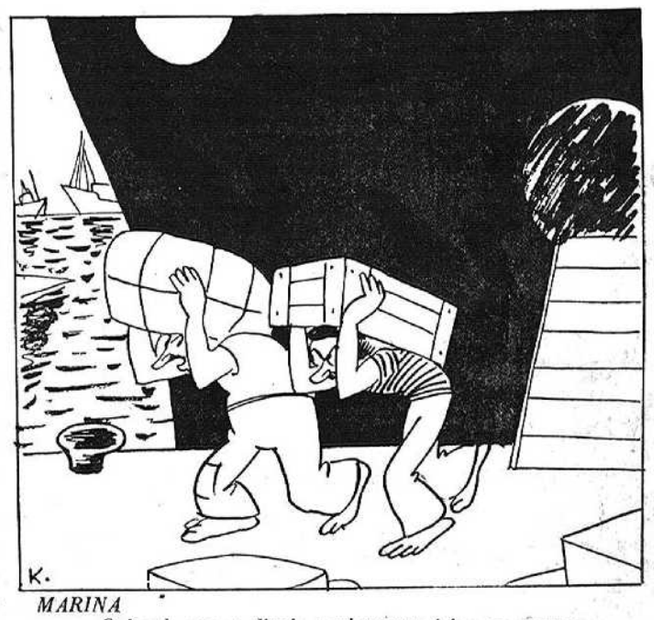

MARINA
—Què vols que et digui: a mi aquesta feina em carrega...

Dissabte passat s'inaugurà a La Pinacoteca l'exposició de Jaume Mercadé. El més bo d'aquesta exposició és el catàleg, l'originalitat de compaginació del qual arriba a fer-vos creure que us trobeu davant d'un poema de López-Picó.

Llegiu:
El camp de Tarragona,
Poblet.
Turons.
...i Rovellons.
Estiu.
Llebra i perdiu.
Pluja.
La figuera de moro.
i els Pins.
...Divins.
Poblet Restaurat
(endevina qui t'ha pintat!).

⁂

En aquesta exposició Mercadé sen's presenta tot un altre, més recercador, més intens, més íntim. L'art pictòric de Mercadé és una joia per a l'esperit, així com l'art d'orfebre de Mercadé és una joia per a la corbata.

⁂

Hem entrat a la Sala Renart. Ha sonat l'esquellerinc muntanyenc de la porta i un empleat ha corregut a encendre els llums de la saleta d'exposicions.

Francesc Canyelles hi exposa 17 obres de pintura. Totes són fluixetes, però, si més no, ens interessa destacar la tela núm. 6, "Batent el blat".

Aquesta és un rave inqualificable.

⁂

J. Soler Puig ocupa una de les sales de can Busquets amb olis, aquarelles i dibuixos.

Els olis respiren un aire d'exvoto acadèmic que no les acaba de fer convincents. Les aquarelles són ponderades i els dibuixos, d'ençà de la inauguració, vénen ficant-se a la butxaca de tots els crítics del país que s'hi posen a tret.

El Be Negre allarga encomiàsticament la pota al jove artista Soler Puig.

A les mai prou ponderades Galeries Laietanes, el senyor Evarist Sanllehí intenta fer creure a les seves amistats que hi té oberta una exposició de pintura.

Quines ganes de pertorbar l'ordre públic!

⁂

A la Sala Busquets, de veí amb Soler Puig, el pintor P. Gussinyé, amb els seus vint paisatges d'Olot, ens ha donat a entendre que l'escola olotina encara segueix carburant com en els seus temps més gloriosos.

Gussinyé és un paisatgista net, fi, amarat de delicadeses.

Afirmant que el seu estil ha manllevat ben poca cosa als Vayreda, Pascual i Mallol ens sembla que queda fet el millor elogi a la seva personalitat autèntica.

⁂

Manuel Humbert és aquests dies l'hoste d'honor de la Sala Parés.

Humbert és l'home conscienciós i exquisit; l'artista de la magnificència.

Justificada, doncs, l'abundant i blanca voleiadissa de les papallones dels "adquirit".

⁂

L'"Agrupació d'Aquarellistes de Catalunya" ocupa vuit quilòmetres quadrats de Galeries Laietanes.

La selecció és feta amb una mànega ampla impròpia de la solvència d'aquesta agrupació artística i les poques obres que s'aguanten ja tenen el marc pelat de tant anar d'exposició.

En resum, un aire de rescalfat que fa venir les llàgrimes als ulls.

Sala Parés

FINS AL 8 DE MAIG
EXPOSICIÓ DE PINTURA
DE
MANUEL HUMBERT
i
PINTURA ANTIGA

Berna, 3 (Matí.) (Del nostre enviat especial.) — Des de primeres hores del matí, hom ha pogut constatar la gran afluència d'estrangers que han vingut de totes les parts del món. De mica en mica i amb tot ordre han anat collocant-se en els seus llocs respectius dintre l'Estadi. Es temps que aquest Estadi s'ompli.

Berna, 3. (Migdia.) — La impressió general és que l'equip espanyol aconseguirà el seu primer èxit de la temporada. Els suïssos, que són molt francs (tothom coneix els francs suïssos) no s'amaguen de dir-ho.

Els jugadors han passat el matí assajant les actituds dels lleons.

Berna, 3 (Tarda.) — Per fi podem cantar victòria i la podem cantar a plena veu. Podem cantar amb tota la tranquil·litat, sense por que això ens ocasioni un disgustet amb la F. A. I. Sí, senyors, alegrin-se les "pajarilles", que l'equip espanyol de fútbol, aquell de la fúria, ha guanyat un partit, i ha guanyat en camp contrari, un camp on hi cabien, ben apretadetes, quinze mil persones. Una mena de camp com el del Mollerussa F. C. Per cert que aquestes 15.000 persones es passaren els noranta minuts apallissant-se mútuament, amb aquella alegria. Es a dir, que eren pocs però ben avinguts. El refli va anullar, dos gols als roigs, que s'hi posaren encara més de la indignació, i altra vegada la defensa fou el millor. El senyor Garcia Salazar no s'explica com no els ha canviat.

Berna, 3 (Nit.) — Es negra nit. Els jugadors espanyols estan molt contents, i tots han coincidit en què equips com el de Suïssa són els que proporcionen les grans jornades de glòria als equips com el d'Espanya.

També han coincidit en què el refli mereixeria que li fessin la vaca; suïssa, naturalment.

Enviat.

Llegiu "EL BE NEGRE" cada setmana

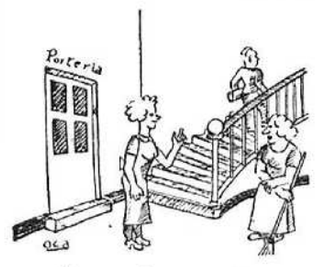

—Com es deu cansar!...
—Diu que estudia Dret.

CAPITOL

Demà dijous estrena
Un film soviètic
Un episodi històric de la Rússia de 1919

Sessió contínua de 4 a 12'30

LA REGLA SUSPESA

TORNARA RAPIDAMENT I SENSE PERILL AMB

Perles FEMI

Unic producte d'acció segura per al fi que ha estat creat
REBUTGEU IMITACIONS QUE APROFITEN LA FAMA D'AQUEST CELEBRE PRODUCTE-VENDA A FARCIES.

PERLAS FEMI RECUERDELAS

—Per què la dirigeixen des de Madrid aquesta vaga marítima?
—Per poder ficar el rem.

Els poetes encara estan per Jochs... florals.

Seguint lo tradicional costum y los usos consuetudinaris, lo passat diumenge se celebrà en lo històric Palau de la Música Catalana la setantavuitena festa de los Jochs Florals.

Ab una puntualitat gairebé rigorosa, per arribar a la qual fou trencada vilment la tradició de quarts de quatre i enguany a dos quarts de qatre y enguany a dos quarts de cinc, com més anem menos valem—, donà començ la gaya festa ab lo discurs de lo Mantenedor senyor Prudenci Bertrana, que fou una brillant peça en la cual se dirigiren bàrbars y salvatges — però literaris—atacs a los polítichs en ús i en desús.

Aprés, lo Secretari llegí la memòria en la qual se feia constar que la Flor Natural era molt bona —cosa molt natural de remarcar si es volia que la gent se n'andonés— però que la Englantina encara ho era més i més, i que la Viola valia un potosí. Lo obès secretari senyor Soler y Vicenç (dos noms, però una panxa única), fent gala d'envejables dots de taumaturg y d'endevineta, va dir que en aquells Jochs s'havia observat lo concursament de los clàssichs y seculars enemics de los Jochs Florals, que rendien tribut a la gaya festa. No se sap si això va saber-ho mirant les pliques a contraclaror o bé per una revelació del prof. Aris et Focius.

Va resultar guanyador de la Flor Natural lo ja llorejat poeta y fèrrer de Santa Maria de l'Estany [illegible] y Camprodon, que obsequià la concurrència ab una bella mostra de la disposició que té per a aquest ofici. La poesia es deia *Geòrgica tardoral*, però també s'hauria pogut dir *Sota el cel dels tòpics*. Va elegir Reina de la Festa la senyora Maria Riera de Grangés, que com lo seu nom indica era la muller de lo poeta. Lo poetarro Perarnau y lo poetet Ros y Artigues recolliren de llurs enguantades mans un mateix paquet color de vi que va servir per a fer veure que los accèsits eren alguna cosa.

L'Englantina va ésser per a lo senyor J. M. López-Picó, que va recollir lo premi disfressat d'Oller y Rabassa (viva) y va llegir-lo sota l'aspecte de Joan M. Guasch, y ab la veu d'aquest. Los accèsits foren per a lo poeta Bertran Viola y Oriola y per al mateix Ros d'abans.

La Viola fou per a l'ex-heretge Sebastià Sànchez-Juan, que va llegir-la ab un deliciós estil caricaturesc que li imprimí original encís. Lo accèsit per a un capellanet que, segons versió de la senyoreta Maria Luz Morales es deia Jacint Costa Pebre, però que no resultà gens coent. Lo públic aplaudí entusiasmat, ja que no lo vers, perquè no el llegí, la seva sotana.

Hi hagué premis extraordinaris per a la Penya de l'Hostal del Sol en pes y per als assidus de la rebotiga d'en Vilaró.

Lo discurs de gràcies de lo mantenedor Colom, que havia vingut volant des de Mallorca a causa de la vaga de mariners, fou llegit, com l'Englantina y la Viola, entre l'estupefacció y la indignació de tots els presents. Lo mestre en Gay Saber Joan Maria Guasch digué que s'havien introduït de polissons y que es prendrien les mesures necessàries perquè lo cas no es repetís.

Així sia.

Los eterns aspirants a mestres en Gay Saber senyors Perarnau y Perramon nos preguen que fem constar llur agraïment a tots aquells que els han expressat llur condol pel nou naufragi.

Aquest número ha passat per la censura

I UN BE!...

Els futbolistes espanyols per fi van anar a l'hora!

⁂

Es clar; jugaven a Suïssa!

⁂

Els traspassos ja van i vénen de Madrid tapats d'ulls.

⁂

Uns jocs olímpics a Barcelona?

⁂

Sembla que no estem per jocs!

⁂

Com no siguin *Los jochs... florals*.

⁂

Vaga general marina.

⁂

General Marina? Aquest nom ens sona.

⁂

Itàlia ha abolit els esclaus a Abissínia.

⁂

Ha abolit els esclaus i els que no ho eren.

⁂

El paper de fumar Jean ha guanyat la flor natural. La flor i nata!

⁂

Els soviets han enviat una remesa d'or rus per comprar paper de barba.

ovelles esgarriades

PRIMER DE MAIG

Un títol de *La Publicitat* del 3 de maig, a tres columnes:

El Primer de Maig a Catalunya

—

A Barcelona la paralització dels serveis urbans fou absoluta

—

Només circularen els trens i algunes oficines públiques

Després diran que les oficines públiques no van ni amb rodes.

INDICACIONS CLARES

Resultats electorals que publicava el *Full Oficial* del dia 27:

En canvi, el Front Popular, de 17,415 *que reuní el* 16 *de febrer, ha disminuït als* 9.460. *El que indica clarament que el* 16 *de febrer fou de* 21.835.

Val més creure-ho que anar-ho a veure.

PERIODISME PER IMPRUDENCIA

Del *Noticiero* del dia 6 d'abril:

Homicidio por imprudencia. — Ocupó el banquillo Rafael García oca, cobrador de un tranvía, que al cambiar el troley en la calle del Bruch, ocasionó la muerte de un conductor.

Pena solicitada: *un año de prisión.*

Trobem que es mereixia una pena més forta. El redactor de la notícia, s'entén.

EL BE...RNAT METGE

FRANCESC TRABAL ENS DONA UN RECITAL DE LA SEVA DARRERA NOVEL.LA: "VALS"

La invitació era blau i rosa i deia així:

El sotasignant, després de desitjar-vos un feliç nus de corbata, es complau en invitar-vos al recital íntim de la seva darrera novel·la que tindrà lloc el dia... etc., etc.

Francesc Trabal.
(Signat.)

No hi mancàrem. El novel·lista sabadellenc ens va rebre amb aquell sobri capteniment que el caracteritza, però, en recordar-se que els nostres crítics sovint l'han apreciat d'humorista, va encendre la pipa, hi va installar una diminuta xemeneia i es començà a acariciar els pèls del seu inexistent bigoti amb inequívoques intencions de fer broma.

—M'entreno per a quan en tingui. A la meva manera de veure, portar bigoti és més complicat que portar peto de llana — ens digué l'autor de "L'home que es va perdre".

—D'acord, amic Trabal, d'acord —assentírem amb aquella afinitat que només proporciona la perspectiva d'unes copes de xampany de marca amenitzant un bon sopar a l'americana.

I tot encenent una cigarreta anglo-andorrana, ens deixàrem conduir cap al gran saló de festes de *chez-Trabal*, desitjosos d'assistir a l'audició íntima del seu "Vals" novel·lístic.

⁂

Allí ens trobàrem davant de nombroses coneixences que, degudament abillades d'smoking i no menys degudament perfumades de naftalina, feien conversa i feien *gasto*. Recordem els senyors Manuel de Montoliu, Rafael Tasis i Marca, Domènec Guansé, Martí de Riquer, Josep M. Junoy, Carles Capdevila i molts altres capdavanters de la crítica literària de Catalunya. Fou un moment inoblidable o més exacte: fou tot un "moment crític".

En Trabal, un cop fet el silenci, s'acostà al magnífic piano de cua que presidia el saló, s'assegué, i començà a teclejar la seva novel·la amb aquella emoció característica dels "sense-Crexells".

A partir dels primers compassos l'auditori es mostrà encisat i tot foren muts assentiments de satisfacció; a partir dels segons (compassos, naturalment), l'equip de crítics començà a portar el ritme del "Vals" d'en Trabal amb la punta del peu dret, i en arribar als tercers (compassos, ni més ni menys), fou tan forta la impressió i tan definitiva l'eloqüència de ritme que es desprenia de les notes del vals trabalístic que el senyor Manuel de Montoliu, enmig de l'ambient d'expectació que és de suposar, s'acostà a en Tasis i Marca i tot oferint-li el braç en forma d'àmfora, o sigui a tall de ballador, va dir-li:

—Vol ballar-lo amb mi?

En Tasis no s'ho féu pas repetir i aviat els prestigiosos sotabarbes dels dos crítics assenyalats baldufejaren alegrement per la sala. L'exemple no trigà a tenir imitadors i darrera en Montoliu i en Tasis seguiren lliurant-se als plaers de Terpsícore (com diria en Gasch) el senyor Junoy amb en Carles Soldevila, en Guansé amb en Martí de Riquer, en Teixidor amb en Serrahima, en J. V. Foix amb en Carles Sindreu, en Miquel i Vergés amb en Tomàs Roig i Llop...

—Magnífic vals! — opinava en Teixidor, tot dibuixant un fris coreogràfic indescriptible a estilogràfiques tan modestes com la nostra.

—Es tan bo com un vals vienès —assentia en Serrahima.

—Hi veig condensada la justesa de les obres del mestre Strauss — afegia en Foix trepitjant delicadament en Sindreu, que feia de balladora, com aquesta trepitjada indica.

—Heus ací tot l'esperit del vals; tot el carmí i daurat gris-fosc dels valsos que us arriben arran del cor... — opinava en Junoy en braços d'en Capdevila.

Així s'anaren escolant els capítols musicals de la novel·la fins arribar a les darreres notes, interpretades, per cert, amb qualitat modèlica.

Quan Francesc Trabal s'aixecà del piano exhibint un d'aquells despentinats tan grats als cenacles musicals, una ovació llarguíssima — de vigilant que no es dóna per al·ludit—, donà motiu de lluïment acústic a les parets de la sala, a la vegada que adjudicava al jove i experimentat autor sabadellenc un dels triomfs més contundents de la novel·la contemporània.

La festa, tan sàviament combinada, tingué, però, un incident lamentable. A darrera hora, quan els crítics nostrats s'ametrallaven de taps de xampany, comparegué Zeni, un dels principals protagonistes de la novel·la de Trabal, acompanyat dels seus nombrosos amors: Neva, Irma, Carme, Joana, etc., etc. al·legant que volien ballar i que el senyor T. [illegible] toqués un xarleston perquè ells, de "Vals", ja n'estaven tips.

LA BORSA O LA VIDA

COTITZACIONS

Laborist (1 de maig) . .	943'—
A. Z. A. (ña)	744'—
Furia Spanish	2-0
Los Jochs (Floreals) . .	4'70
Front Popular	265'—
Front Populaire	362'—
Policia (país)	676'—

El venciment de primer de maig de Laborist ha constituït un èxit que ha sorprès la mateixa empresa. Amb una passivitat perfecta els accionistes es dedicaren a anar tirant de la rifeta per les muntanyes dels voltants i després d'establir un rigorós prorrateig de costelles a la brasa, liquidaren tot el que hi havia al mercat.

Els A. Z. A. (ña) ja queden definitivament consolidats per a la presidència.

Furia Spanish ha tancat amb una lleugera revifalla a la Borsa de Berna.

L'emissió francesa de Front Popular ha superat la darrera que s'efectuà a la Península. Amb aquest motiu *Le Petit Parisien* ha sofert un cop mortal. No el salvarà ni l'or de Moscou.

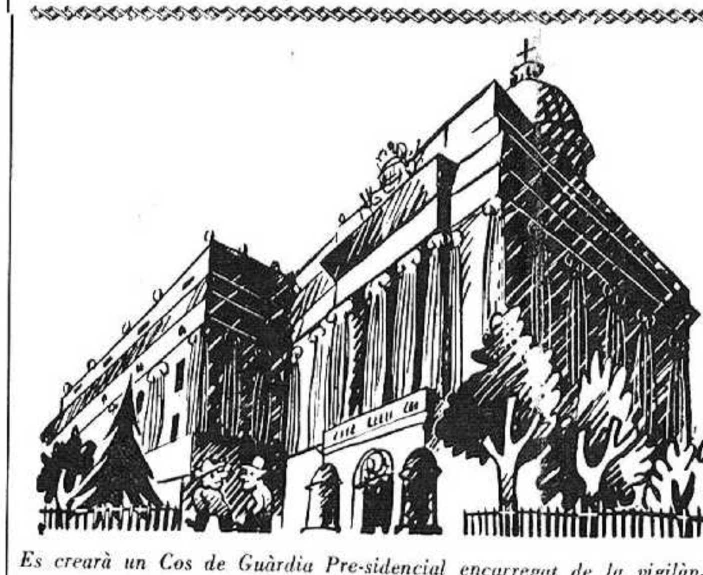

Es crearà un Cos de Guàrdia Pre-sidencial encarregat de la vigilància del Palau Nacional. (Dels diaris.)

—Encara no han elegit president i ja li busquen el cos.

Franquesa

La Humanitat publicava un article sobre el senyor A. Esclasans, el poeta. Es feien consideracions com aquestes:

La seva poesia és de lluita, de vèncer al fi, no es pot deixar, per tant, caure en les aigües corruptores de la tristesa. Poesia de combat, a voltes massa i tot de combat, ja que descendeix vers a uns viaranys que ja és dubtós de parlar de poesia.

No ho dubtem que el senyor Esclasans es deixi acoquinar davant de qualsevol canvi de règim.

Ara que de vegades en fa un gra massa... i "La Humanitat", també.

Sang i fetge i ceba d'ase

La Noche del dilluns 27 d'abril publicava a primera pàgina els següents grans titulars:

Un hombre muerto y unos charcos de sangre pusieron crespones negros al IV Gran Premio Motociclista Internacional de Barcelona.

Quines ocupacions per un home mort i uns tolls de sang! I pel redactor de *La Noche!*

Al redactor de *La Noche*, però, no l'espanta res, i dos dies després el senyor López Marquès publicava una ressenya de catx amb els següents títols:

En una lucha violentísima, tinta en sangre, a dentelladas, patadas y zarpazos, se acometieron Wladeck Zbyszko y Karsic. — Y como el match llegó al límite reglamentario, el "rompe costillas" campeón mundial, está en el deber ineludible de conceder la revancha al "estrangulador" yugoeslavo.

I acabava la seva informació:

Y como resumen, digamos nuenuevamente que el combate de anoche entre el "rompecostillas", campeón mundial, Wladeck Zbyszko, y el "estrangulador", campeón yugoslavo Karsic, fué la más brutalmente salvaje pelea que hemos presenciado y digna de una revancha. —A. López Marqués.

Aquest xicot és el vampir de Dusseldorff! Y *La Noche, La Linterna*. Però potser agafa la llanterna per veure si pot seguir endavant.

Coses literàries

J. V. Foix ens ha tramès la següent poesia, la qual reproduïm amb l'admiració que sempre hem experimentat davant d'aquestes profitoses realitats del nostre avantguardisme:

EL DARRER VOL DE L'OCELL DE PAPER

Lema: *Bacallà a la llauna*

Fet de paper
—pàgina anunci—
voleiava tot lleuger,
talment el nunci,
de la bicicleta,
—bigoti llarg i veu de nas—,
que al so de la trompeta
xerra que xerraràs.
Ai, l'ocell sense destí!
amb un crim a frec de cua,
fresc encara d'imprimir,
el crim de la cacatua.
La nit ha estrenat estrelles,
i opta un aire mintar,
badoquegen les femelles
que ara es suquen a la mar.
I l'ocell fa la "barrina"
com un fràgil avió,
oh la blanca barretina,
de l'ocell el caparró!
L'ase mort vora la font
es desagna a poc a poc,
passa un carro a dalt del pont
i un marrec que tira un roc.
Rascacels sense polir,
muntanyes deshabitades,
deu-me un got d'aire de pi
i fulles despentinades.
(S'encèn un far llunyà,
canta un mussol,
dins la peixera el bacallà
badalla sol.)

Port de la Selva, 1936.

⁂

El nen Utrillo, com ja saben els nostres lectors, ha fet un viatge a París i Londres. Heus ací un fragment d'un article de viatge (no es tracta, ben entès, de cap raspall ni maletí, aparegut a *El Eco de Sitges*) i en el qual l'Utrillet ens parla de la ciutat de Marsella:

Yo había pasado siempre fugazmente por Marsella. Entre mis estancias fugaces y mi visita actual han transcurrido tres años, tiempo más que suficiente para que una ciudad, por poco dinámica que sea, se transforme... De entonces acá, mis preferencias no han cambiado, pues el arte y el amor siguen pareciéndome lo que podríamos llamar las flores de la civilización, y el comercio, una actividad respetable, pero mucho menos interesante que la materialización de nuestros sueños. ...

Utrillo *ex-junior* diu que té el projecte d'editar un llibre reproduint tots aquests treballs. Quins treballs! Quins treballs tindrem!... —volem dir.

L'únic que està ben clar...

Un assassinat i els seus misteris

Decidits a esbrinar fos com fos qui varen ésser els assassins dels germans Badia, vàrem trobar que no hi havia res com preguntar en els centres oficials perquè ells ens informessin i, en efecte, vàrem anar a trobar una alta personalitat del Govern.

Com el nom ja prou clarament indica, el trobàrem governant i en escoltar les nostres preguntes les acollí amb una gran amabilitat.

—Voldria només, ens advertí, que el meu nom no figurés per res en la vostra informació, no pas per no comprometre'm, sinó per no comprometre'm; però, a més, i també en certa manera, per no comprometre les recerques de la policia. Si hi esteu conformes, us ho diré tot.

—Tot?

—Tot.

—Doncs ja podeu començar.

—Odio eterno a los romanos.

—Què dieu?

—Es el jurament d'Aníbal segons la Història d'Espanya.

—Ah!; em pensava que era cosa dels abissinis.

—Bé, doncs. Voleu saber qui són els assassins? Doncs són els Galeones de Vigo.

—No.

—Us ho asseguro; les causes són profundes, no m'ho negareu; en els Galeones de Vigo trobeu precisament aquesta profunditat. Ara, els executors...

—Ah!, ja ho deia jo que els executors no podien ésser els Galeones.

—Els executors, us vàreu fixar que eren dos i que semblaven dues feres?

—Sí.

—Doncs això ens indica qui eren: els Dos Leones.

—M'esvereu!

—Però encara hi ha més. Els Dos Leones es dediquen en temps normal a la ferreteria.

—Ah!, ja sé, en Puig i Ferreter...

—No aneu per camins de França. La ferreteria és metal·lúrgica. I fixeu-vos-hi, la metal·lurgia no és més que un subterfugi; no és metal·lurgia; és metalitúrgia.

—Aah, metalitúrgia! Això vol dir que s'hi han ficat els capellans! Ja deia jo... Quin món! Això s'acaba.

—Sí, estem en els darrers dies.

—En els darrers dies?

—Sí, encara no ho entén? En els darrers dies de Pompeia.

—Vol dir?

—Sí, home, si; en els darrers dies de Pompeia. No hi veu la mà dels frares de Pompeia?

—Home, no hi havia atinat; jo hauria pensat més aviat en els de Montserrat. Això de la litúrgia...

—Però, per què no ho deia abans? Mare de Déu, no haver-hi pensat!

La personalitat amb qui parlàvem agafà el telèfon i es féu posar en comunicació amb el senyor Caselles. Com que era al cinema, li posaren tot seguit.

—Escolteu, Caselles.

—Què?

—Que escolteu!

—Ah, sí; una escolta. Ja va. Quants homes?

—Que escolteu!!! Em sentiu?

—No cridi tant, home de Déu; és clar que el sento. Si crida d'aquesta manera es pensaran que em renyen. Digui.

—He tingut una confidència que em diu que els frares de Montserrat...

—Els de Montserrat també? Ja deia jo! Descuideu que tot seguit hi envio una parella; dos xicots que no hi han estat mai i en tenien ganes. Es veu que tenien una intuïció; l'instint policíac fa miracles. Quantes en voleu?

—De què?

—De medalles, naturalment.

El nostre interviuat penjà violentament l'auricular; el de l'altra banda devia sentir-ho.

—Si no ho fas així, digué la personalitat, no et respecten. Bé, ja està. I gràcies per la informació.

—Escolti, escolti; tot això que m'ha dit està molt bé; té una lògica irrebatible però, vol dir...?

—Que si vull dir? Miri: hi ha detinguts i quan hi ha detinguts... Però, és que, a més, hi ha armes. Els Galeones de Vigo tenien canons; i or! Molt or, que molt m'estranyaria que fos rus; i els Dos Leones bateries senceres! I, no diguem a Pompeia, que allò era un volcà.

—Però, vol dir que la Fai...

—La Fai? Qui és la Fai? Ah, sí! però home de Déu! Es clar que varen anar a l'Ajuntament i els varen donar un lonx. Però per dolent que fos no justificaria una venjança d'aquestes proporcions. Els de la Fai volen més alt.

—Sí, amb dinamita.

—Tiri, home tiri; qui li ho ha dit?

—Ja li han pres el pèl. Volen amb avions!

—Amb avions?

—I doncs, amb què vol que voli la Federació Aeronàutica Internacional? Quina manera de comprometre el bon nom de la ciutat amb les seves acusacions. Vagi, home, vagi, i que Déu el faci bo i l'il·lumini!

AZAÑA, PRESIDENT
—Va estar pres a bord.
—I ara l'han tornat a en barcar!

Imp. Industrial.. Aribau, 133
Redacció i Administració · [illegible], 22